

צוות וולפסון היקר,

היום, תשעה באב, ישנם אנשים מהצוות שלנו בוולפסון שצמים ונוהגים מנהגי אבלות, על חורבן בית המקדש הראשון והשני. ומהערב, ישנם אנשים מהצוות שלנו, שחוגגים את עיד אל-אדחא (חג הקורבן). וישנם אנשים מהצוות שלנו, שלא נמצאים באף אחת מהקבוצות הללו.

המציאות הזו שלנו, המופלאה כל כך, ובד בבד מאד מאתגרת, היא הזדמנות לעסוק בבית שלנו, כי הרי בחרנו באמירה "וולפסון זה בית" למוטו שלנו.

ימים אלו, שבהם הרוחות בחברה סוערות. שבהם יש צום עקב חורבן, שמיוחס לשנאת חינוך בין בני אדם. שבהם יש חג, שנחגג כדי לסמן את חזקת האמונה של האדם בנעלה ממנו. אלו ימים, שמעלים בי את השאלה, איך בונים ושומרים על בית, עם כל הגיוון שבו, ואיך מחזקים את האמון והאמפתיה בין דייריו?

ואני לא מתייחסת רק אל הגיוון התרבותי, הדתי, העדתי, או המגדרי.

אני מדברת גם על הגיוון בעמדות שלנו, הגיוון במשימות שלנו, הגיוון בתחושות של מה צודק/לא צודק ומה נכון/לא נכון, הגיוון במיקום שלנו בארגון, והגיוון בדרך שבה אנחנו רוצים להתקדם.

ועוד שואלת עצמי: האם בבית שלנו, בוולפסון, שהוא מיקרוקוסמוס קטן של העולם בחוץ, ניתן לקחת את הגיוון הזה, ולייצר ממנו עוצמה? האם אנחנו מסוגלים בבית שלנו לחזק את היסודות ולצמוח עוד לגובה, דווקא **בזכות** גיוון הקולות/העמדות/המשימות?

ומה עם אלו בתוך הבית שלנו, שמבדילים עצמם מתוכנו, ושנותנים לעצמם זכויות יתר של להחריב-בכל-מחיר? האם אנחנו נשארים "הרוב השקט" ונותנים להם להרוס לנו את הבית שלנו, או יוצאים מאזור הנוחות שלנו, ומסבירים להם בצורה מכבדת וברורה, שאנחנו לא ניתן לאף אחד לזרוע חורבן?

מבחינתי, לשמור על משהו טוב, ולשפר אותו כל הזמן, מאתגר ומורכב הרבה יותר, מאשר לבנות משהו חדש מהריסות, ובוודאי יותר מאשר להחריב. לא כולם יודעים איך שומרים על הטוב בלי להרוס. ואולי האמירה הראשונה והאמיצה שלנו צריכה להיות: "אני לא יודעת/אני לא יודע"...

וכדי להמחיש לכם איך נראה הבית שלנו מבחוץ, ה"משהו טוב" הזה שיש לנו אותו כבר בידיים, אספר לכם שאתמול הגיעו לכאן אנשי צוות מאיכילוב ורמב"ם, במסגרת התוכנית הלאומית "מגן ישראל" למיגור מגפת הקורונה, וכמות השבחים שקיבלו האנשים שלנו במחלקת קורונה ובמחלקות אחרות בבית החולים, מותר שתעורר גאווה בלב כולנו. לא רק זאת, שהם התרשמו מכמה אנחנו מצויינים, הם גם רואים בנו מודל **ההשראה** למקומות אחרים.

ולסיום, השיר של היום הוא "אל תעזבי" שהלחין ושר בועז שרעבי, למילים של רחל שפירא:
"יכול להיות שאת אוספת,
בבת אחת את כל הטעויות,
את שגיאותיי את מגייסת,
באהבה עושים המון שטויות...
...יכול להיות שאת צודקת,
מה תעשי בצדק, בלעדי?..."

שיהיה סוף שבוע אוהב ובונה לכם ולבני משפחותיכם,

בברכה,

ד"ר ענת אנגל
מנכ"לית המרכז הרפואי

ענת אנגל